

Školský internát pri SOŠ technológií a remesiel
Ivanská cesta 21, Bratislava

INTRÁČIK

4 REMESIEL

2. VYDANIE

ÚVOD

Ahoj čitateľ

Práve sa Ti dostáva do pozornosti druhé vydanie internátneho časopisu „INTRÁČIK“, v ktorom by sme chceli prostredníctvom slova a fotografií osloviť Teba a mnoho ďalších.

A prečo? Sú medzi nami takí, ktorí ani nevedia, čo sa na intráku deje, kto internátu šéfuje, alebo čo všetko môžu v intráku využívať. Časopis dáva možnosť všetkým našim študentom podieľať sa na obsahu, ukázať svoj talent a prejsť svoj názor. Radi by sme informovali o aktivitách a celkovom dianí v našom školskom internáte.

Druhé vydanie je zamerané na zhrnutie akcií a súťaží z predchádzajúceho obdobia.

Niekoľko informácií o nás...

Sme stredoškolský internát pri strednej odbornej škole technológií a remesiel s celkovou kapacitou 386 lôžok. Internát sa nachádza v dvoch budovách. Poskytujeme ubytovanie v dvojľôžkových izbách bunkového typu s vlastným sociálnym zariadením a sprchovým kútom. Stravovanie je zabezpečené v školskej jedálni. Internát má 12 skupín, ktoré vedú skúsení vychovávatelia.

Takto to u nás vyzerá vonku...

Jazierko pred ŠI

Náš intráčik

Zima v areáli

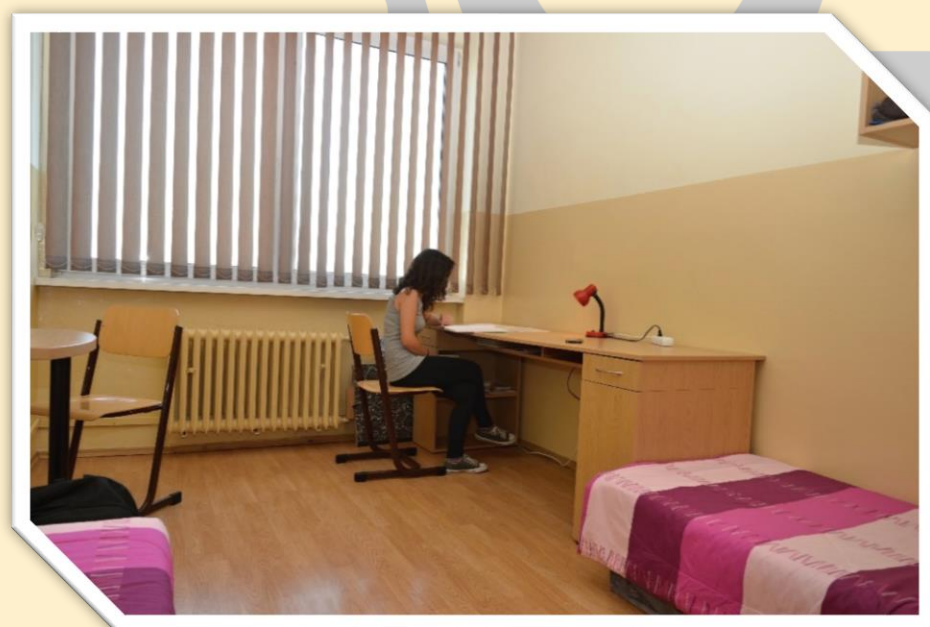
Workoutové

ihrisko

a zvnútra...

Školská
jedáleň

Izba

Spoločenská
miestnosť

Telocvičňa

Knižnica

Oblíbené fit-centrum

Z predchádzajúcich akcií...

Imatrikulácie

Návšteva mini farmy

Novoročný turnaj vo
futbale - 1.miesto
Január 2018

Deň Zeme

Mikulášsky večierok

Halloweenske masky

Valentínska disco

Maturantský guláš

A takto dopadlo naše športové popoludnie...
 Len čo sme odložili kotol pod strechu, areál bol zaplavený
 prívalovým dažďom. Výška hladiny napršanej vody dosahovala
 až 18 cm. Ale ani takéto podmienky nikoho neodradili od
 pokračovania v začatom diele. Na tradične výbornom guláši si
 všetci zúčastnení veľmi pochutnali.

September 2018

Niečo z úspechov a tvorby našich žiakov...

Rebeka Ryšková

študentka 4. ročníka konzervatória

Čo Ťa priviedlo k herectvu?

REBEKA- K herectvu ma priviedla moja mamina, ktorá vždy chcela študovať herectvo, ale bohužiaľ jej to nevyšlo. Ja som od svojho detstva cítila, že chcem byť herečka. Milovala som sa prezliekať do maminho oblečenia a vystrájať, robiť scénky pre babku a smiať sa na plné hrdlo. Mamina to vo mne vycítila a dala ma na rôzne krúžky, ktoré mi ale nestačili a tak som sa prihlásila na Konzervatórium kde si pomaly plním svoje detské sny.

Čo považuješ za najväčší úspech ?

Za najväčší úspech momentálne považujem to, že som mala možnosť si zahrať na jednu sezónu v divadle na Malej scéne.

Čo je Tvoj cieľ ? Mojim cieľom ohľadom herectva je dostať sa na VŠMU a zahrať si v SND. A samozrejme byť stále sama sebou.

Veronika Horváthová
študentka 4. ročníka
konzervatória

Aj Veronike sme položili rovnaké otázky.

Čo Ťa priviedlo k herectvu?

K herectvu ma priviedol môj tatino a moja teta, ktorí videli vo mne talent. Od mala som bola veľmi živé dieťa, rada som sa predvádzala, vymýšľala som si, a tým, že pochádzam z hudobníckej rodiny, mala som veľmi blízky vzťah k hudbe. To bolo neskôr aj mojim očakávaním, kým som rástla, išla som na Konzervatórium stým, že budem speváčka, lenže na Konzervatóriu sa študuje len operný spev, tak som išla na HUDOBNO-DRAMATICKÝ odbor, a zistila som, že môj spevácky sen stále ostal snom ale v úzadí, predbehol ho herecký sen.

Čo považuješ za svoj najväčší úspech?

Za môj najväčší úspech momentálne považujem stvárnenie hlavnej postavy, Sáry, v rozhlasovej hre v Slovenskom rozhlase, kde mi pomáhala veľa hereckých veľikánov.

Čo je Tvoj cieľ?

Môj cieľ je byť, nie len kvalitnou herečkou, ale aj pokornou herečkou, ktorá bude vzorom pre ostatných a zároveň dobrým a šťastným človekom. A to najhlavnejšie, milujúcou matkou.

Poviedka

„Našou najväčšou súčasnou chybou je fakt, že sme pripustili odumieranie citov.“

A na tretí deň...

Ľudská noha spočinula na chladnej hrude Mesiaca. Malý krok pre človeka – veľký pre ľudstvo? Kozmická sonda Voyager 1 sa dostala do medzihviezdneho priestoru – mimo slnečnú sústavu. Bola zhotovená snímka atómu stroncia, nie zhluku, ale jedného maličkého atómu, základnej stavebnej jednotky hmoty. A v Trebišove je ohromne rozšírený syfilis, takisto má kraj problém aj s detskou prostitúciou. Sme tak brilantní a vynaliezaví, že dokážeme monitorovať okolitý vesmír, no tak neschopní, že nevieme zabrániť, aby tí najnevinnejší neboli zneužívaní. Kde je tu ľudská spolupatričnosť? Riešenia na všetko? Ten veľký krok Vpred?

Výdobytky pokroku nám dali parfum, keď niečo smrdí, a grafické programy, keď niečo nevyzerá podľa našich predstáv. Dobrovoľne sme odzbrojili zmysly, otupili intuíciu – sú príliš ľudské, nedôveryhodné, dalo by sa povedať: chybné, pretože dva plus dva bude zakaždým štyri. Neomylná logika tohto výpočtu nedáva priestor diskusii. Cítíme uspokojenie dokonalosti. Možno preto nás privádza do rozpakov žobrajúca ruka bedára. Tá ruka sa priam dotýka niečoho iracionálneho hlboko – empatie. No vzápätí prichádza ona vypočítavosť. Rýchla enumerácia sympatií na základe vzhľadu, finančná situácia, nálada, čas, otázka: Zaslúži – Nezaslúži? Naša úchylka hry na boha sudcu. Ak bol súcít umlčaný, zostane ego a s ním otázka, či ho pohladíme, akí sme len veľkodušní, alebo sa náhlime preč, hundrajúc, že nás okradol o čas.

Pravda, situácia ohľadom bezdomovcov je oveľa zložitejšia. Poukázat' som však chcel na konkrétne myšlienkové pochody, práve tie, ktoré odštartúva prosba človeka v núdzi. Almužna problémy, samozrejme, nevyrieši. Komplexnosť celej veci si vyžaduje oveľa väčší záujem ako štátu, tak i spoločnosti. Avšak sociálne slabší boli odjakživa v periférii záujmu. Neochota podeliť sa, celospoločenská otupenosť voči „nižšej kaste“ – prosto nálepka persona non grata.

Kde však nastala chyba? Ved' žijeme v čase, kedy sa môže celý svet spojiť v riešení páľčivých tém, máme moc premeniť morskú vodu na sladkú... Ale.

Mám pocit, že tak ako sa Voyager 1 vzd'ľahuje od Zeme, sa my vzd'ľaujeme jeden od druhého. Vzniká medzi nami vákuum, priestor vyplňaný niečím prázdnejším než ticho. Ignorácia. Voči sebe, voči druhým. Svetu. Bohu. Ako keby nám zostala už len neukojiteľná túžba. Prekliatie. Ani doba plná technologických zázrakov nám nepraje – ponúka síce veľmi blízky kontakt, ale na úkor úprimnosti. Like, nech je akokoľvek od srdca, človeka na ulici nezahreje. Darmo sa sociálne siete hrdia prívlastkom socius, teda spojení, podobní. Jednoducho, pavučina tvorená myriadami

užívateľov, kde sú individualita a cit postupne a iste devalvované. Vzniká užívateľ, základná jednotka siete.

Nové prerozdelenie trávenia času medzi svetom reálnym a virtuálnym spôsobuje čoraz väčšiu zaneprázdnenosť a vypätosť. Niet preto divu, že zažívame aj taký rozmach civilizačných ochorení. Nervozita, hnev, apatia. Obezita, srdcovo-cievne ochorenia, depresia. Telo a duch sú navzájom previazané nerozstihnuteľnou niťou a mala by medzi nimi panovať vyváženosť. Antickí Gréci to nazývali kalokagatia. Ak bol teda dotýčny voči výstrahám svojho ducha hluchý, postihol ho, dajme tomu, infarkt, pretože inak by kráčať do konca zhubnejšieho než rakovina (za predpokladu, že si ho vzal k srdcu). Sú to varovné výstrely, kedy sa máme okamžite zastaviť a bez škrapúl' nahliadnuť do svojho vnútra, prehodnotiť doterajšie vedenie života. Niekedy sa stačí len porozprávať. So sebou samým. Tabletky blokujúca spätné vychytávanie sérotonínu dušu nespasí. Len trvalo zdroguje. Oklame.

Kde je v našich rebríčkoch zdravie, kde láska? Viete, keď odumierajú nervové bunky, nebolí to – a presne to isté platí o citoch. Je to degeneratívny duševný proces ochudobňujúci nás o prežívanie pravých hodnôt. Ved' čo vidíme vo svete? Zúri tam terorizmus, hlad, európske štáty zasiahla vlna demagógie a konšpirácií. Slovensko sa ocitlo v situácii, kedy sa jeho najvyšší predstavitelia spájajú so zločineckou organizáciou... Ľudskosť umiera so slobodou.

A predsa. Predsa sa stalo niečo úžasné! Občania (my... Ľudia!) sa spojili v jednotnej myšlienke: Nie je nám to ľahostajné. Tisícky ľudí vyšli do ulíc dožadovať sa spravodlivého prešetrenia a vyvodenia dôsledkov. Zo všetkej tej vzájomnosti bolo cítiť nádej. Smrť dvoch oživila emócie státisícov. Je to priam moderný zázrak...

Vzkriesenie.

Marek Moravčík
študent 4. ročníka SZŠ

Poviedka vyhrala 1. miesto v súťaži Esej Jána Johanidesa a bola zverejnená v mesačníku Knižná revue.

Výroky niektorých študentov a pedagógov:

„Predseda na chémii: Vymenujte nejaké ťažké kovy. Žiak: Tank, traktor...“

Poznámka v žiackej knižke: „Vaša dcéra sa mi smeje za chrbtom rovno do očí.“

Učiteľka napísala za konzumáciu jedla na hodine takúto poznámku: „Je na hodine.“

Na biológii odpovedá žiak o zuboch múdrosti a keď skončí, profesor sa ho pýta: „A Jozef, ty už máš zuby múdrosti?“ Jozef mu odpovedá, že nie. „No, veď som si myslel,“ dodáva profesor.

Učiteľka: „Vyskloňuj slovné spojenie parené buchty.“ Žiak: „Nominatív (kto, čo) – parené buchty, Genitív (od koho, čoho) – od parených buchiet, Datív (komu, čomu) – parené buchty mne.“

Poznámka: „Ohrozuje spolužiačku perom a nemá gumu.“

Poznámka: Dáva stále pozor, či dávam pozor a keď si myslí, že nedávam pozor, tak nedáva pozor.

Poznámka: Hľadá na mňa cez pravítko a smeje sa, že som zelená.

Žiaci písali písomku zo slovenčiny. Zadanie bolo: napíš opak slova DOBRÝ. Žiak napísal: ÝRBOD.

NÁHLAD DO KRÚŽKU VARENIA A PEČENIA

Mladí kuchári sa stretávajú raz do týždňa a na tento deň sa vždy veľmi tešia. Okrem toho, že si pravidelne pochutnávajú na svojich, niekedy originálnych výtvoroch, organizujeme aj súťaže medzi krúžkami. Tento rok sme zvolili tému : Aranžovanie studených mís. Súťažiaci preukázali svoju nápaditosť a kreativitu. Nechýbala ani veselá nálada.

BLÍŽI SA OČAKÁVANÝ DEŇ

Huráááá !!! Blíži sa koniec školských povinností. Koniec skorému vstávaniu, koniec utekaniu na autobusy aby sme stihli začiatok vyučovania, koniec stresom z písomiek a skúšania. Ozaj príjemná predstava.

Ráno nemusím vstávať s pocitom viny, že som sa nenaučila čo bolo treba, alebo že som zabudla dôležitú učebnú pomôcku. No skrátka, žiadna bolesť hlavy ani strach. Onedlho budem len JA a hotel blízko piesočnej pláže, v ktorom chcem stráviť zopár najúžasnejších prázdninových dní. No kým príde deň „D“, zatiaľ budem len tíško snívať o vytúženom miestečku pod palmami a horúcich slnečných lúčoch, odrážajúcich sa na morskej hladine.

Maturantka Kristína.

4-ročné putovanie maturantov sa nezadržiateľne blíži ku koncu. A nám, mladším, budú chýbať naši starší kamaráti. Veľa krát nám boli nápomocní v riešení náročných školských заданий, vedeli poradiť v osobných problémoch, no najmä sme spolu trávili množstvo voľného času v internáte. Spoločné zážitky a aktivity sú nezabudnuteľné a budeme na ne s radosťou spomínať. Všetkým, ktorí čoskoro opustia brány internátu, prajeme veľa šťastia a úspechov v ďalšom živote.

Prváčka Zuzana.

